

YÜKSEK ŞUUR

YÜKSEK ŞUUR BİLİMLERİ DERNEĞİ DERGİSİ

Kasım 2017 YIL 1 SAYI 11

Değer Farklarını Denge ile Yönetmek -- **A. Cemal Gürsoy**

Ezoterik Bakış - **Cüneyt Gültakın**

Ötekiyle Vals - **Eda Eraydın**

Ruhun Sekiz Sorusu – **Murat Beytemur**

Ne Sanmıştık – **Berna Kamacı**

Dengenin Mekanı - **A. Onur Sevinç**

Adım Atabilmek- **Merve Ay**

İçimdeki Düşman- **Nazan Yüksek**

YÜKSEK ŞUUR

YÜKSEK ŞUUR BİLİMLERİ DERNEĞİ
DERGİSİ

Dernek Adına Sahibi ve Sorumlu Müdür

A. Cemal GÜRSOY

Genel Yayın Yönetmeni

Cüneyt GÜLTAKIN

Yayına Hazırlık /Teknik İşler

ve

Yayın Kurulu

A. Onur SEVİNÇ

Cüneyt GÜLTAKIN

Berna KAMACI

Hande ERSOY

Nahid GÜREL

Kasım 2017

Sayı: 11

Yüksek Şuur Bilimleri Derneği
Asmalı Mescit Mah. Asmalı Mescit Cd. No : 19/3
Tel : +90 (212) 245 22 26
e-mail: info@yukseksuurbilimleridernegi.com

www.yukseksuurbilimleridernegi.com
www.yukseksuur.com
www.ahmetcemalgursoy.com

Yüksek Şuur'da yayımlanan, yazar veya çevirmenlerimize ait herhangi bir yazı, çeviri, makale veya haber izin alınmadan basılı olarak ya da internet ortamında kullanılamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Sitemizde yer alan içeriklerin izinsiz kullanımı halinde muhataplar hakkında hukuki yollara başvurma hakkımız saklıdır.

İÇİNDEKİLER

3

Kasımdan Merhaba

Yüksek Şuur

4

Değer Farklarını Denge ile Yönetmek

A. Cemal Gürsoy

5

İlahi Nizam ve Kainat'ta Değer Farklanması

YŞBD

6

Ezoterik Bakış

Cüneyt Gültakin

8

Ötekiyle Vals

Eda Eraydın

9

Ruhun Sekiz Sorusu

Murat Beytemur

10

Ne Sanmıştık?

Berna Kamacı

11

Dengenin Mekanı

A. Onur Sevinç

12

Adım Atabilmek

Merve Ay

14

İçimdeki Düşman

Nazan Yüksek

15

Yüksek Şuur Kitap Özetleri

Kasım Merhabası

Yüksek Şuur

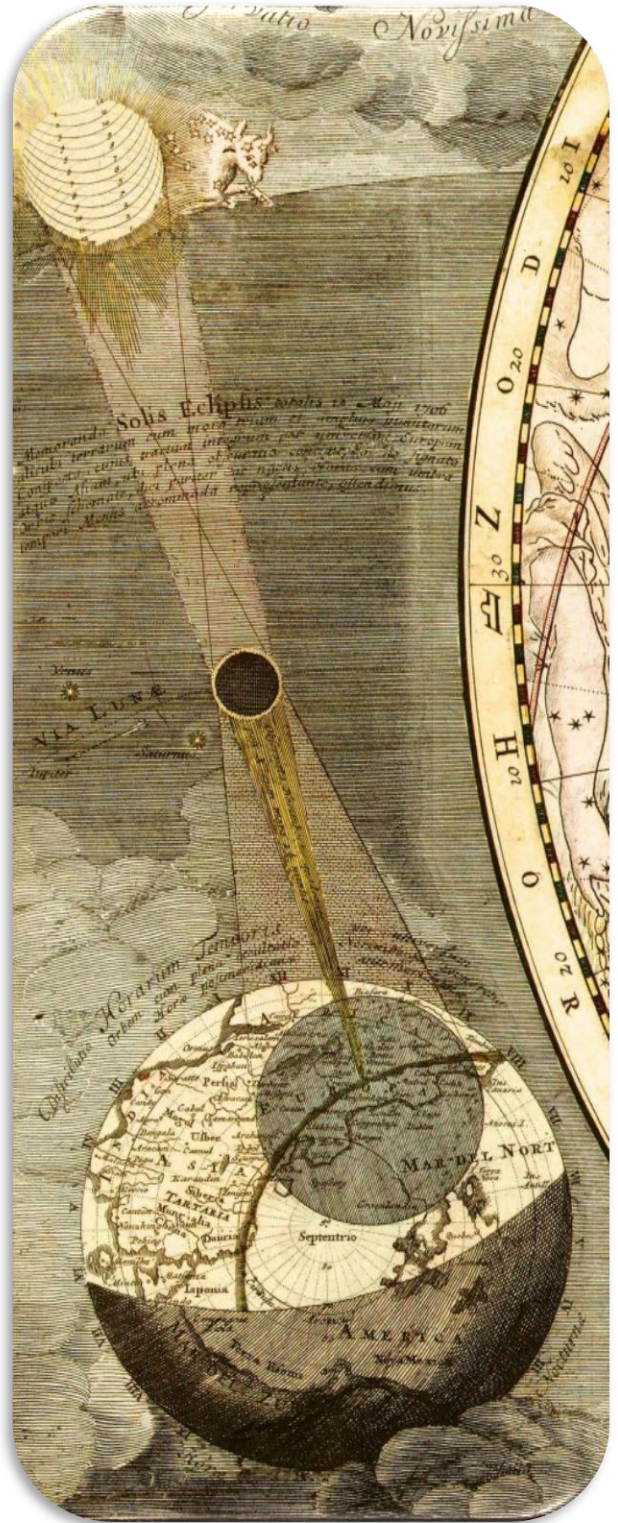
Yolculuk devam ediyor. Yüksek Şuur dergimizin kasım ayı payına düşenler önünüzde. Yeryüzünün dönüşüm ayları ruhların yürüyüşüne eşlik ederken yine her varlık kendini bir üst aşamaya hazırlıyor. İnsanoğlu kendine verilen şuur gözüyle öyküsünü yazıyor ve yücelişini tırnaklarıyla kazıyor.

Kimi zaman birçok şeyi bilmek, kimi zaman da her şeyi unutup maddeyle oyalanmak insana özgü. Kimi zaman Aşık Veysel gibi sevdiğinin kaçışını bir tomar parayla desteklemek, kimi zaman savunmasız birini üç kuruş için sırtından bıçaklamak insana özgü. Babasının katiline hapisanede bakmak da katil olup hapse düşmek de...

İnsan yola düşünce, bir gönüle girince, bir mürşit bulunca her şeyi bırakıp anlam arayışını bir hedefe bağlıyor. Biliyor ki yol da yolun bilgisi de öğretmeni de hazır ve nazır... Yeter ki insan niyetini koyup çabasını göstere, yolun hediyeleri arka arkaya insanın önüne seriliyor. Yol akıyor, mekan konuşuyor, değişik karşılaşmalar yaşanıyor. Yüksek bir şuurun kapısını çaldığınızda her şey size göre düzenlenip sizin için çalışmaya başlıyor.

İnsanoğlu yeryüzünün katılığına yenik düşmediği zamanlar tanrısallığının hakkını vermeyi bilmiş. Nefsine yenilmeden yola devam edenler tüm sorunlarına yanıt bulmuş. Bilgelikle kuşandığı enerjileri mucizelere dönüştürmüş.

Kasım ayında, Yüksek Şuur dergimiz sizi kendi satır aralarınıza çağırıyor.

Değer Farklarını Dengeyle Yönetmek

Ahmet Cemal Gürsoy

Zaman algısı benliklerin de ortaya koyduğu negatif duruşlar yüzünden illüzyonu gerçeklik diye sunabiliyor çoğunlukla. Nasıl mı dersenez?

Hayat, Öz'ün birçok seviyede bilgi denen ihtiyacı ifade etmek için oluşmuş bir gerçeklik arayışıdır. Ruh, tekrar hatırlamayı, ama gerçeği kalp denen ruhun sonsuz yaşamlarını hatırlamayı kastediyoruz. Bunu çalışırken oluşmuş döngüler de karşımıza çıkan izlenimler bizi buluşmaya, dengeye götüren öz seviyesindeki göreceli oluşumdur.

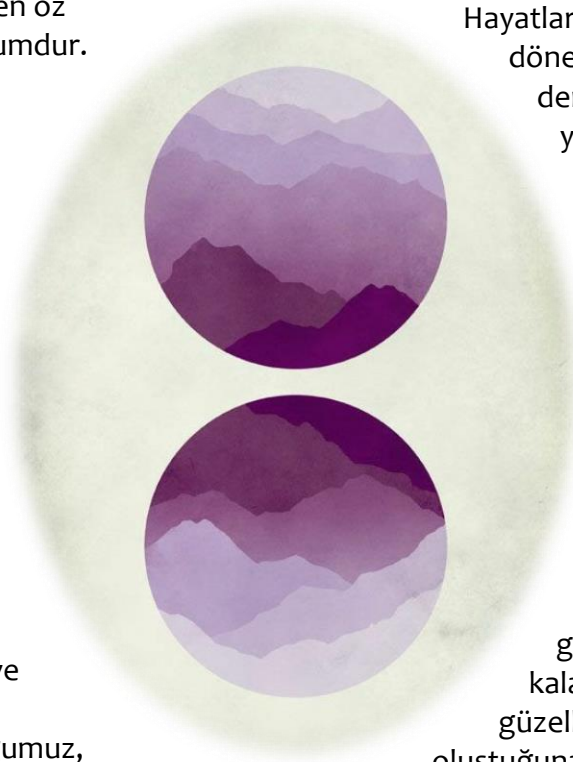
Ortaya çıkmış olan değer farklarını denge ile yönettiğimiz de daha hatırlamaya hazır olmadığımız gerçeklerin negatif dediğimiz izlenimler tarafından balans halinde bizi patlamaktan, yorulmaktan koruduğunu anlayacağız. Olaylara bu gözle baktığımızda da olayların negatif diline karşı çıkmak yerine ne öğreniyorum, neye hazırlanıyorum demeye başlayacağız. Tepki duyduğumuz, tesir ürettiğimiz her olayın içinde ki tutum ve duruşlarımız negatif benliklerin sıraya dizildiği hatırlatma seansı haline dönüşüp kozmosun şifayı salgıladığı şaşmaz bir düzene dönüşmektedir.

Yakamdan düş, dediğimiz döngüler senin kaba madde dünyasına sondajla balıklama indiğin ihtiyaçlar listesinden başının döndüğü arayış olduğunu ancak yol arayışıyla fark ediyorsun... Bizler gibi yola dizilmiş inisiyeler çoktan hazır olmuş kendinin de inisiye olduğunu bilmeyenlerin de dahil olduğu tamamlanmayı hazır olmayı bekleyen büyük yoğunluklara dengeyi öğretmeye başlıyorsunuz. Bir karşılık beklemeden, dengelenerek...

Hayatlar bizi yoğun kapanış dönemlerine getirdiğinde denklemin boyutunun ne kadar yüksek olduğunu fark edenler şuur denen ışığı gerçek hayatlarına daha fazla getirerek döngüleri kırmaya başlıyoruz.

Şimdi benliklerin özün tüm parçalarını sevgi ile toplayarak entegre etme zamanı. Yüksek uyanışın şuuru ile yaşanacak tamlaşma zamanı. Kabul edelim gitsin, neresinden görüyorsak büyük resmi, geri kalanı da şaşmaz ilahi güzellikler tarafından oluşturulmuş... Görünmeyenin de bizim parçamız olarak kalp denen ışığı başlattığına...

Işığın kalbinde, ışık daha yakın,

Dünyada daima ikilik mevcuttur. Her şeyde, maddenin bütün yayınlarında, maddenin esasında, ayrıntılarında, maddenin varyasyonları olup da madde dışı gibi görünen bütün ruhsal hâllerde, cansız denilen maddelerde, canlı denilen maddelerde, bireylerde, bireylerin birbirlerine karşı durumlarında, kolektiflikte, hislerde, fikirlerde, kısacası gözlemlenebilen ve gözlemlenemeyen dünyanın bütün şartlarında, düalite prensibi ve değer farklanması mekanizması hâkimdir. Ve maddenin “tek” gibi görünen her hâlinde, birbirine zıt karakterde ve denge hâlindeki iki unsur, daima mevcuttur. Bir ünite de bu zıt unsurların mevcut bulunması şarttır. Çünkü bu olmaksızın, madde mevcudiyet gösteremez, yaşayamaz, dağılır. Ve madde mevcut olamayınca da hiçbir şeyin varlığından söz edilemez.

Dünyada ve bütün âlemimizde tek, bir gibi görünen her şey; aslında, birbirine zıt karakterde, birbirinden aslâ ayrılamaz, zıt durumda iki değerden oluşur. Fakat bu zıt değerler; birbirinden bağımsız, tümüyle ayrı iki unsur değil, bir tek birimin karakterini meydana getiren, birbirine bağlı, fakat zıt görünüşlü iki unsurdur. Bizim âlemimizi oluşturan bütün cüzler ve bu cüzlerden biri olan Dünya'nın ilk maddesi dahi düalite prensibinin kapsamı dışında kalmaz. Bu husustaki esaslı bilgiyi özet olarak tekrar ediyoruz:

- ✎ Birim, düalitenin adıdır. Onun için buna “birim düalite” diyoruz.
- ✎ Düalitenin zıtları birer tek değerden ibaret değildirler. Onlar da yine, daha küçük çapta birer birim düalitedirler, yâni her biri birer düalite olan birimlerdir.
- ✎ Düalite, ilk maddenin oluşması konusunda açıklanacağı gibi, hareketin ilk kaynağı ve esasıdır.

- ✎ Düalite mekanizması olmaksızın “hareket” ve hareket olmaksızın madde hâl ve şekilleri mevcut olamaz.
- ✎ Düalite, ruh ve madde durumunun dünyadaki aslî görünüşüdür.

Sonuncu şıkta geçen fikirler hakkında açıklamada bulunmanın gerekli olduğunu hissediyoruz. Madde evreninde ruh ile madde bir arada bulunamaz, demiştik. Yâni, evrende birbirine doğrudan doğruya, direkt olarak tesir eden ruh–madde kavramı reel bir kavram olamaz. Ancak, bu ifadede de ruhun varlığını inkâr etmek ve yalnız maddenin mevcudiyetini kabul etmek mânâsını aslâ çıkarmamak gerekir. Hakikatte madde evreninde direkt olarak aralarında tesir alıp veren, birbirine kendilerinden bir şeyler gönderen ruh-madde realitesi yoktur ama, evrenin temelini oluşturan maddenin mevcudiyeti de gayesiz ve nedensiz değildir. Zaten maddenin mevcudiyeti gayesinin bir ruha hizmet etmek olduğunu daha önce söylemiştik. Bu hakikatin ifadesi madde düalitesinde gizlidir. Şöyle ki: Maddenin oluşundaki gaye, onun ruha hizmet etmesidir.

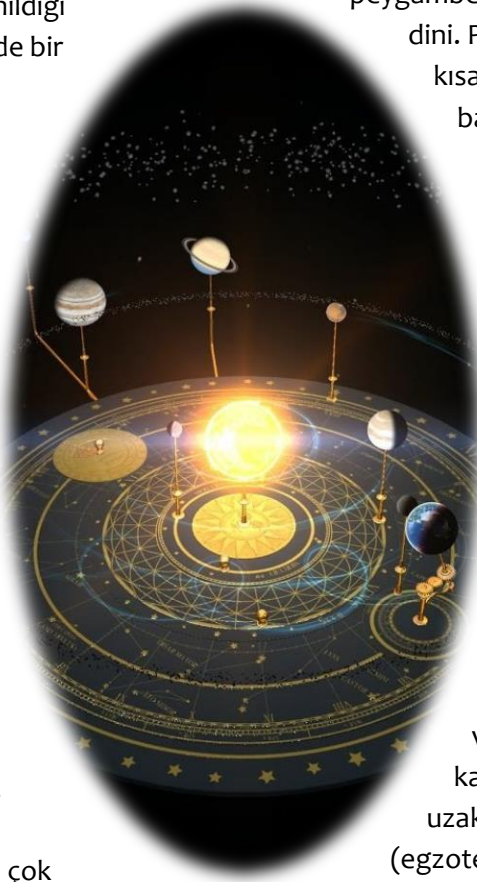
Ruha hizmet etmek ise maddenin her türlü şekil ve hâller içinde, gelişim imkânlarının ruh tarafından kullanılmasıyla olur. Onun bu imkânlarının kullanılabilmesi de, ruhtan gelen endirekt tesirlerle birtakım hareketlerin maddede meydana gelebilmelerine bağlıdır. Hâlbuki maddedeki her hareketin meydana gelme imkânı, ancak düalite prensibi ve değer farklanması mekanizmasıyla mümkün olur. Yâni, düalite prensibi ve onun ek mekanizması olan değer farklanması olmazsa, ruhların maddelerden yararlanabilmeleri mümkün olmaz. Böyle olunca, ruh-madde ilişkisi gerçekleşemez. Demek ki düalite, değer farklanması mekanizması, madde-ruh düalitesi zorunluluğunun bir ifadesidir. Daha doğrusu maddedeki düalite prensibi; bu yönden ele alınınca, ruh-madde ikiliğinin evrendeki aslî görünüşlü, yâni –yüksek prensipler karşısında– zorunluluğu olur.

Yeryüzündeki bütün birçok dönüşüm ve devrimlerin ardında, sanıldığı gibi, ne bilim ne din ne de bir ideoloji vardır; yeryüzünün en önemli yaşamöyküleri çoğunlukla ezoterik kahramanlarıdır.

İnsanın kendini bilme serüvenine yalnızca bilim kanadından bakanlara göre ezoterizm, gizemcilik boş, dayanaksız konulardır. Onlara göre en sağlam yürüyüş alanı bilgi ve bilimdir. Ancak bilimi eleştirel olarak incelediğimizde kimi durumlarda bilimin “doğrusu kanıtlana dek” bir bilgi körlüğü içinde dönüp kaldığını görürüz. Göbeklitepe kazılarına dek yarı vahşi, taş devri insanın durumu çok zavallıydı. Bu kazılardan sonra bilim görüşünü değiştirmek zorunda kaldı. Bu değiştiş ezoterik bilgiyi onaylamaları anlamına da geliyordu. Çünkü ezoterizme göre insanlık bilimin anlattığından çok daha ileri bir aşamadaydı.

İnsanın serüvenine üyesi olduğu dinin kural ve kalıplarından bakanlar da ezoterizmi din dışı, sapkın bir düşünme biçimi olarak algılar. Oysa ezoterik bilgiler her dinin özünde vardır. Bütün dinlerin özü birdir. Bu yüzden ezoterik düşüncelerin bir bölümü, insanların önyargısına göre kimi zaman Budizm, kimi zaman Hristiyanlık, kimi zaman İslam gibi görünebilir. Gerçek sapkınlık, din dışılık bir dini kalıplara sokmak için yorumlar üretmek ve bu tartışılır yorumları ayetle süsleyerek tek doğruymuş gibi göstermektir.

Ezoterik bakışa göre iki din vardır. İlki peygamberlerin, ikincisi de imparatorlukların dini. Peygamberlerin öğretileri ne yazık ki kısa zamanda özünden ayrıştılarak baskıcı kalıplara dönüştürülmüş. Mısır’da, Bizans’ta, Arabistan’da hep aynısı olmuş. Dikeyden beslenemeyen dinler yüzünden yatayda parçalanan insanoğlu acı çekmeyi sürdürmüştü. Yahudilikte Kabalacılar, Hristiyanlıkta Gnostikler, Budizm’de Zen anlayışı ve İslam’da tasavvuf anlayışı katılaştıran inançlara bir çözüm olarak ortaya çıkmış, gerici ve yasakçılıkla savaşmıştır.

Din, insan topluluklarının gelişiminde kendi işini yapmış, insan varlığının deneyimlerle yükselmesine katkıda bulunmuştur. İçsel uyanıştan uzaklaşıp başka hedeflere yönelince dışsal (egzoterik) bir karakter kazanmıştır. Yozlaşmış, özünden kopmuş dinsel örgütlerin bu bozukluğu ezoterik öğretilerle tarih içinde birçok çatışmaya yol açmıştır.

Ezoterik anlayışın karşısında egzoterik anlayış bir ikilik (dualite) olarak çalışmıştır. Bu iki anlayışın ayrıldığı noktaları bilmek bizim uyanış yolundaki rotamızla doğrudan ilgili olacağından ana ayrımları birer birer ortaya koyalım:

	EZOTERİK BAKIŞ	EGZOTERİK BAKIŞ
1.	Öğretileri onlar için mistik deneyime kılavuzluk eder. Kutsal sözlerin iç anlamlarına bakıp öze ilgilenerler. Önemli olan mistik bir deneyim yaşamaktır. (Özcülük)	Kutsal yazı ve bilgileri üzerinde yoğunlaşıp onları değişmez gerçekler olarak öne çıkarırlar. Önemli olan bu kuralları korumak ve yaymaktır. (Tutuculuk-Putçuluk)
2.	Kendilerini tekamül ve uyanış yolunda görürler. (İçtenlik)	Ulusal ve kültürel kimliklerinin bir parçası olarak, ilahi emirler gereği dinsel gelenekleri uygulamak isterler. (Biçimcilik)
3.	Kendi öğretilerini sorgulayabilen, başka öğretilerin doğru buldukları yönlerini benimseyebilen, kendi yolunu kendi çizebilen bireylerdir. (Özgürlükçü)	Kendi ruhsal geleneklerinin tek ve değişmez doğrular olduğuna inanırlar ve muhalif olanları susturmak için ilahi haklarının olduğunu sanırlar. (Bağnazlık)
4.	Okul içi ilişkilerde olumlu disiplin anlayışlarını uygularlar. (Sorumluluk)	Kendi içlerindeki eğitim ve ilişkilerde tehdit, baskı ve şiddet yanlısıdır. (Güvensizlik)
5.	Birliği deneyimlemek isteğiyle hem kültürel kimliklerden hem de bireysel kimliğinden özgürleşmeyi isterler. (Tekamülcülük)	Kendi bireysel ve kültürel kimliklerini sürdürmek için dini kullanırlar. Farklı inançtan olan ezoteriklerle de çatışırlar. (Tutuculuk)
6.	Kendi ilkelerini yaşama geçirmeyen her ezoterik okul yozlaşarak sona erer. (Tekamülcülük)	Zaman zaman kendi ilkeleriyle çelişmeler de kültürel kimliklerini sürdürmek adına çelişkileri meşrulaştırırlar. (Takiyecilik)
7.	Egemen güçlerle dengeleyici, yol gösterici tutum sergilerler. Gerekirse çoğunluktaki halkın çıkarlarını savunurlar. (Adillik)	Egemen güçlerle karşılıklı çıkarlar doğrultusunda işbirliğinden çekinmezler. (Çıkarıcılık)

Bilim de din de analitik düşünceyle ayrıştırmacı bir kimlik sergiliyor. Ayrışma kutuplar yaratır, kutupların bilinçli bir merkezi de dengesi de yoktur. Bütün olmayan çarpışır, çünkü ayrılan her şey bir baskı yaratır. Bir merkez oluşturmak ve uçları birleştirmek barış ve huzur için kaçınılmazdır. Birleştirmenin, dengenin peşine düştüğünüz anda ezoterik yola adım atmışsınız demektir.

Ezoterik bakış bilim ve dinin tam ortasında durur, bilimden ilgi alanını genişletmesini ve dinden de özüne dönmesini bekler. Ezoterik bakış çözüme doğru ilerler. Yatay planda gelişen sorunları yatayda kalarak çözemeyeceğimiz için yeni ve geniş bir bakış açısı yakalamak gerekir. Ezoterik bakış, ancak merkezde olursak dikeye çıkabiliriz, der ve sorunlara yukardan bakmayı temellendirir.

Ezoterizm, uygarlık gibi kapsamlı bir alana uygulanacağı gibi bireysel yaşamda da karşılığını bulur. Çünkü yukarısı da aşağısı gibidir. Çünkü biz kendimizi değiştirmeden dünyayı değiştiremeyiz. Aşağılarda olan biz olduğumuza göre işe kendimizden başlamamız gerekir zaten. Hermes hazır olmasaydı Mısır, Hacı Bektaş hazır olmasaydı Osmanlı, Akşemseddin hazır olmasaydı İstanbul olur muydu? Aşağıda, yatayda bakan **Mısır'da zalim firavunları, Osmanlı'da Sultan Süleyman'ı, İstanbul'da Fatih Sultan Mehmet'i aklına getirir; oysa dikeyden ve içten bakanlar Mısır'da Hermes'i, Osmanlı'da Hacı Bektaş'ı ve İstanbul'da Akşemseddin'i görür.**

Seçimlerinize bir bakın birleştiriyor mu, yoksa ayırıcı mı? Bir yanda birleştiren, dengeleyen ezoterik bakış, bir yanda ayrıştıran, bölen, ötekileştiren dışsal bakış olmak üzere gönül sayfanızı (ya da gerçek bir sayfayı) ikiye bölün ve oraya kararlarınızı, eylemlerinizi birleştirici ve ayırıcı özelliklerine göre sütunlara yazın. Yalnızlık, küslük, inat, ayrılık, ölüm çok mu? O zaman yapacağınız şey çok basit: İrade ve dikkat gücünüzle bugüne dek yaptıklarınızın tersini yapın, daha çok birleştirin.

İnsanoğlunun içinde ayrılmış pek çok kutup var. Artık bu kutupların bütünleşme zamanı çoktan gelmiş, geçiyor. Hiç aklımıza bile getiremeyeceğimiz uzak anlardan kopup gelen bu travmaları, bu parçalanmışlıkları onarmamız, bir yerden işe başlamamız gerekiyor. Her gün o kutupların baskısını duygularımız aracılığıyla duyumsuyoruz. Bize kaygı ve korku veren durumları çok iyi biliyoruz. Bizi rahatsız eden kişileri her gün başka birine dillendiriyoruz. O durumlarla yüzleşmek gereken tepkiyi gösterip

sınavı geçmek gerekiyor. Olayları nötrde kalarak, dersimizi görerek birleştirmemiz gerekiyor. Ayrıca uyuyan travmalarımızın kutuplarını da terapilerle bütünleştirmeliyiz. İşte bu çabalar kişisel ezoterik çalışmalarımız arasında yer alır.

Aşağıdaki isimler bir masada otursaydı o masayı hiçbiri terk etmezdi: Hermes, Rama, Krişna, Buda, Musa, Zerdüşt, İsa, Muhammed, Orfe, Pisagor, Platon, Mani, Ahmet Yesevi, Muhiddin Arabi, Mevlana, Hacı Bektaş, Yunus Emre, Şeyh Bedreddin, Dante, Goethe, Galile, Bruno, Montaigne, Newton, Shakespeare, Jan Jack Russo, Ömer Hayyam, İbni Sina, Hafız, Fuzuli... say say bitmez...

Ezoterizm bir felsefe, ideoloji, kültür, din, bilim, teknoloji ya da yaşam biçimi değildir. Bunların hepsini kapsayan bir uygarlık anlayışıdır. Yaratıcı, kapsayıcı, işletici, dönüştürücü ve süreklidir.

Ötekiyle Vals

Eda Eraydın

Karanlık yurdunda gölgenin
Derin bir yürüyüşe çıktım
Anlamak için acımı
Acısında gördüğüm aynamın
Bana verdiği dayanılmaz acı için
Uzaktan kıpkırmızı yanıp sönen bir ışığa
doğru ilerlerken
Yaklaştıkça müziksiz dansına şahitlik
ettiğimin farkına vardım
Gizemli gölgenin
Karanlığın ardında
Bir yanıp bir sönen hırçın alevli bakışlarıyla
İçine girmek ateşin öyle kolay bir karar
değildi
Onunla dansa katılıp şahit olmak acılarına
Şefkatle anlayışla karşılık vermek ateşin
yakıcılığına
Sözsüz müziksiz bir dansa başladık
sonrasında
Müziksiz diyorum çünkü
Duyduğum dünyanın hiçbir melodisine
benzemiyordu
Yanacağımı sandım uzun bir süre
Halbuki alevler gül yaprağı yumuşaklığında
Ve zamanı büken bir kıvraklıkta akıyordu
tenimden
Bir göz kırpma mesafesinde görünüp
kaybolan gölgenin sureti
Sonra o kadar da korkunç gelmedi
Cesaret edip bakınca alev alev gözlerine
Umutsuz bir şefkatti gözlerin aradığı
Uzanıp dokunmaya çalıştım kalbine
Yani kalbime Alevler gül yapraklarına
dönüşünceye dek
Farkettim ona inanmam gerektiğini,
büyük bir sadakat ve adanmışlıkla
sevebileceğine
Güvenmem gerektiğini gerçek sevginin
yolundan birlikte yürüyebileceğimize
Yoksa onsuz nasıl sevebilirdim
bitmeyen aşk kusursuz bir sadakatle...

Murat Beytemur

Anagni orta İtalya'da tepelerde bir kasaba. Tur otobüsünden inip kasabanın merkezine yürüdüğümüzde, önümüzde bir taş kapı ve sağ tarafımızda daha eski taşlardan oluşan bir yapının duvarı...

Yerel rehberimiz sağdaki duvarın çok eski olduğunu ve bu noktadan itibaren artık çok eski antik bir şehrin üstünde olduğumuza dikkat çektiğinde ellerimiz duvarın taş bloklarına dokunup, tesirlerini almak üzere uzandı. Bu taş duvarların nezdinde eskilere çok eskilere nazikçe seslendik: “ Merhaba, biz geldik, lütfen bizi kabul edin, bizi onurlandırın sizleri selamlıyoruz sevgi ve saygılarımızı kabul edin. “ Cevap hızlı bir şekilde taş duvarlardan süzülüp önde yürüyeniimizin ağzından net bir şekilde döküldü:

“Hoş geldiniz, kan dökmeden gelenlersiniz.”

Bu bölge Papanın yazlık sarayının olduğu yermiş, ama bizim ilgimizi çeken kasaba meydanındaki bir şapeldi. Burası bir grup ruhsal insan tarafından yakın bir zamanda kiliseden satın alınmış ve içinde meditasyonların yapıldığı eski bir pagan tapınağının üstüne inşa edilmiş küçük bir kilise idi. Rehberimiz burada çok eski piramit yapılar olduğunu, bunların yıkıldığını, ayrıca bu piramit ve pagan tapınaklara ait izlerin ve kayıtların kilise tarafından silinmeye çalışıldığını söylediğinde şaşırmadık.

Kasabadaki sessizlik antik dönemin hatta çok eski dönemlerin izlerini bastırıcasına çok belirgindi. Sessiz bir kasabada, üstüne şapel yapılan bu kutsal alanda bizi meditasyona davet etti rehberimiz. İçsel bir sevinçle yeni bir davete icabet etmek, yolun başlangıçlarındaki varlıkların zaman içinde bize yansıyan enerjilerine temas etmek üzere gözlerimizi kapattık.İllerdeki tepelerde üçgen **piramitler** yan yanaydı. Ayağımızın altındaki zeminin altından gelen su sesine hepimiz kulak verdiğimizde ayak tabanlarımız en derinlerden gelen sıcaklığı da hissettik.

İçsel gözlerimizi aşağılara yönlendirdiğimizde palmye yaprağı sembolü taşıyan pagan rahibelerin yüzlerinde hem kendine güven hem de hüznü vardı. Onları karanlıklar içinde sanıp ışığa çağırdık. Oysa onlar bizi kendilerine çektiğinde içsel ışıklarının ne kadar güçlü olduğunu fark ettik. Doğru bildikleri şeyler için ve sevgiyle hizmet ettikleri insanları için kanlarını feda etmekten çekinmeyen rahibelerdi...

Dönemin **piramit**lerinde yüksek bilgilere, tekniğe sahip rahipler karşı tepedeydiler. Mabedin içinin farklı enerjilerle ışıdığını hissederken içimizdeki ilham buranın yapımında sanki elemental varlıkların kullanıldığını söylüyordu. Öyle ki titreşimleri binlerce yıl sonra bile devam ediyordu. Bir altın taç bir nehrin iki yakasını birleştiren bir altın köprüye dönüştü. Bizler bu köprüden geçtik... Zaman engeli tanımayan o varlıkların bir tarafında ay, bir tarafında güneş vardı. Bize güneşi işaret ettiler. Gidin der gibi... Yere sekiz tane ok saplıyken ve küçük bir piramidin içinde kılıç yere saplıyken... küçük bir havuzun içinde yatan, halkın kurtuluşu için kanını feda eden rahibe şunu söyledi: **“Ruhun sekiz sorusunu sorun, ormanın pembe rengi açığa çıkmaya başladığında...”**

Artık dönme vaktiydi, Yakub'un ve Cebrail'in tesirleri belirlediğinde. Her birimiz iç dünyamıza hediye edilen görüntüler ve mesajları heybelerimize koyup, geri dönmek üzere gözlerimizi açtık. Şapelin içinde çektiğimiz fotoğraflarda içeride güneş varmış gibi ışık parlamaları vardı. Rehber bu görüntülerin çekilen fotoğraflarda sıkça görüldüğünü söyledi. Kasabayı terk ederken; girdiğimiz noktadaki taşlara elimizi koyup sessizce vedalaştık bizi **‘ruhun sekiz sorusu’**yla baş başa bırakanlarla... Bu sorular ne onların ne bizim sorularımızdı. Bir köprünün iki yakasını birleştirir gibi son dönem varlıklarını birleştirecek çaba ve cehidin anahtarlarıydı sordukları...

Ne Sanmıştık?

Berna Kamacı

İnsan yapamaz", insan düşünemez, insan merhamet edemez, insan sevemez... ben sevemem... sen sevemezsin... komşum yapamaz... beni her hareketi ile rahatsız eden o insan yapamaz... elinde değil, yapamaz. Hiçbirimiz, uyuyanlar ve uyanmaya çalışanlar da dahil yapamıyoruz zaten. Yapamadığımızı da bizzat yaşıyoruz hayatın içinde. Yaptığımızı sanıyoruz, bu sefer olmasa da bir dahaki sefere mutlaka yapacağım diyoruz ama nafile. "Ben" diyen, "Ben varım" diyen hiç bir varlık "yapamaz". Bunu fark etmek çok da kolay olmuyor. Uzun uzun gözlemler, denemeler, zannetmeler, farz etmeler.... Ve fark etmek ise ne çok anlayış çıkarıyor insanın içinden, ne çok merhamet... hem kendimize hem de etrafımızdakilere.

İnsan sadece ilahi yasalara aracılık yapabilir, otantik varlığıyla. Uyanmaya çalışan bir metabolizma olarak insanın yapması gereken şey; enerji kayıplarını durdurmaktır. Gerisini kozmoz halledecektir. Negatifliğimizi olduğu gibi KABUL ETMEK ve geçip gitmesine İZİN VERMEK, yargılamadan. Kalıplarımızı, esneyemediğimiz yerleri, kişilerimizi, yargılarımızı fark edip, yargılarımızı da YARGILAMADAN ve onları hiç SORGULAMADAN nereden niye geldiler diye, hesap sormadan BIRAKMAK.

İşaretleri takip etmeyi öğrenmek, onlara GÜVEN'meyi öğrenmek... Bunların hepsi öğrenilebilir şeylerdir. İnsan tesirlere aracılık eden bir radyodur; nötr olduğunda sevginin ve gücün dünyadaki temsilcisi olacaktır.... Hangi tesir alanına bağlanacağı ise sadeliğine ve hızına bağlıdır. Ancak böylelikle içsel sesleri ayırt edebilir.

SADELEŞMEK, KORKULARIMIZIN ÜZERİNE GİTMEK, KALIPLARIMIZIN TERSİNİ

YAPMAK ve bunun gibi fikirler, tarih boyunca uyanmış insanlık aracılığı ile dünyaya inmiş yüksek fikirlerdir. Bu

insanlar, içsel hapishanelerinden çıkmayı başarmışlar ve çıkış yolları ile ilgili bilgileri bizimle paylaşmışlardır.

Ancak yolu bilmek ile yolu yürümek arasında fark olduğunu söylediğimde; bunları veya başka fikirleri duymuş ama uygulamaya geldiğinde defalarca tökezlemiş olanlar, ne demek istediğimi hemen

anlayacaklardır. Öğretmenler, kitaplar, okullar, yazıtlar, enerjetik mekanlar bize yolu gösterebilirler ama o yolda yürüyecek olan bizleriz. Yürümek ihtiyacı, HEDEF'i yakınına çağırır... Peki hedefimiz nedir?

YAŞAMDAKİ HEDEFİM NE?

Bu soruyu kalbimize soralım bir süre ve gelen cevapları dinleyelim dürüstlikle... bize de yazabilirsin... Gelecek ay Yüksek Şuur'da devam etmek üzere....

Avni O. Sevinç

Ayaklarına bakacaksın: Yol onlarda, ne kadar yüksekte olursan ol bir seviyeden sonrası zaten/hepten yüksek. Mesela, 20 metre yükseklikle 200 metre yükseklik arasındaki fark ne ki? Hayvan zaten aynı tepkiyi verecek.

Yüksekten korktuğumuzda hemen eller yere iniyor, kendimizi küçültüyoruz ve daha güvende hissediyoruz. Güven burada nereden geliyor? Bir alt geçirdiğimiz/atladığımız hayvansal seviyeden mi acaba? Çünkü orayı hallettik dimi, cansız / bitkisel / hayvansal seviyelerden geçtik ve şu anda konuşan seviyedeyiz (?) Bizi kasanda bu zaten ya. Konuşan seviyenin realitesi, dualitesi, hakikati, tesiri, zamanı, merkezleri ...

Nasıl dengeye geleceğiz bu konuşan seviyede? Genelde bir merkezi iptal edip enerjiyi ötekine geçirip boşluğu doldurmaya çalışarak olacak. Siz hiç merak etmeyin, bu konuşan seviyeye gelmiş cihaz, bunları otomatik yapacak. Nasıl dolacak bu boşluk, otomatik konuşarak, çok konuşarak, algının dışarıda olmasıyla, Onur'u da çok severim, **Murat**'ta iyi yemek yapıyor, onun orası bunu burası gibi yargılar bitmez dışarda olanlarla ilgili. Dışarıda da ne varsa artık. Konuşma biter yeme başlar. Neyi yiyorsun? Kim neyi yemek istiyorda beslenmek istiyor? Biliyoruz ki, bu konuşan seviye cihazının dengesinde yememe halide var. Babalar yapmış, sol kolunu şivaya adanmış sağ konulunu da ikinci çakraya ... Ohh baba dengede, bir el aşağıda bir el yukarıda. Sanırım kendisi dönenlerden bir dem almış. Alsın, bir değer farkı ve irade olduğu kesin. Merkezi iptal edecek kadar irade ki, bu sadece direnme anlamına gelmesin, kişiyi o an ki kendi gerçekliğine bağlayabilir.

Bana su altında olmuştu, gider yaparken başka bir gelir elde ettim. Ah Kami-sama! Ne kadar da alma/verme dengem yerinde. İyi ki şu konuşan seviyedeyim!

Haradan nefes alın. Gidiyoruz.

Konuşan seviyeye gelmiş olmamızın ve diğer seviyelerinde, bir şekilde gelişiyor olması ve biz bu realite içindeyken daha üst ve daha alt seviyeleri görüyor (**Zaten tezahür etmiş olan**) olmamız bize ip ucunu veriyor. Öyle ya da böyle çekelim yaşıyoruz, öyle ya da böyle seviyeleri atlıyoruz. Eğer babaları çok kızdırdıysan ve kendi seviyende gider yapmadıysan tabi. Neden çekiyor, dürtüyor bizi El-Shaddai? Çünkü sevgi denilen GSM operatörünü kullanıyorlar yukarıda ve aslında Kara Şahin hiç düşmedi. Şahin ya da Kartal, düşmemekle kalmayıp, bunu biz çöldeyken de belli etti. Hayvanların özdeşleştiği davranış modellerinden kendimizi tanıma pigmentleri çıkarıyoruz. Doğa ile yalın temas halinde olan kabileler, hayvan davranışlarından kendilerindeki özellikleri belirler (**Oturan Boğa**) ve bizim “ Modern İnsan “ tanımımız içinde, başlıca özellik gibi bir çıkıyor ortaya.

Derdimizi bitirmek ve kozmik beyaz eldiven tokadını yememek için, ki bana Sebastiyen, Alfred diyen dostlar için diyorum, hizmetçinin beyaz eldivenli tokadını isteyiniz efendim. **Çünkü, İsa'nın Babası, Gurdjieff'in ortak yaratıcı Babası buyurmuştur** “ Git, şunları şunları yemeğe çağır der ve işte kapıda durmuş, kapıyı çalıyorum. Biri sesimi işitir ve kapıyı açarsa, onun yanına gireceğim; ben onunla, o da benimle, birlikte yemek yiyeceğiz.” Dostlar, asıl yemek burada.

Masamıza yukarıda gelsin, buyursunlar
kalplerimize ...

Dostlar, konuşan seviyenin sıkıntılarını birlikte
paylaştım. Her zorluk gibi gözüken şey, bizim için
o an bir çeşit ıslah. Doğa, bizi ıstırapla birlik
olmaya zorlarken, bunu beklemeden egomuzun
üstüne çıkmak için bir araya gelemim, kalplerin
istek yasasıyla ricasıyla bir arada mekan
kıldığımız Yüksek Şuur Bilimlerine gelemim.
Romalılar, **Akiva'ya** işkence yaparken şöyle
 demiş öğrencilerine “Yaradan iyi ve iyilik
 severdir.” Lütfen, içinizdeki Yaradan sevgisini,
 güveninizle birlikte harlayın. Biz ateşe odun
 atarız.

Denizlerin büyük balıkları bizimle olsun.

Büyük Alfredin Torunu, Sebastijan
hizmetçilerinden

Dostunuz AOS

Adım Atabilmek

Merve Ay

Annelerimizin rahim kanalından geçip de
bu dünyaya adım attığımızda, saf
şuurumuzla dünya hayatına merhaba
dedik, nefes alıyor ve devam ediyoruz.
Bildiklerimiz, depoladıklarımız unutturuluyor
gelmeden önce. Sıfırdan başlıyoruz, sürekli
hatırlama gayretinde. Kendimizi, özümüzün
ihtiyacını hatırlama niyetiyle bebek hallerden
ergineşip, gelişiyor ve büyüyoruz. Tüm bu
anlardan geçerken türlü türlü karşılaşmalar ve
deneyimler yaşıyoruz.

Hayat, kendimize yani özümüze ulaşmak için
önümüze hiç bıkmadan usanmadan seçenekler
sunuyor. Tam da ihtiyaç anında, her zaman
anlayamasak da, olması gerektiği gibi bir olay
döngüsünü ansızın karşımıza çıkarıyor. Gelenleri
yargısızca karşılayıp, anlık şuurumuzun ötesinde
daha geniş bir çemberden bakma eğiliminde
olup, yaklaşım göstermemizi istiyor. Yapabiliyor
muyuz? Çoğu kez hayır. Çünkü, direniyoruz.
Kabul etmekte zorlanıyor, kurguladığımız,
beklentide olduğumuz şekilde olmayan her şeye
cephe alıyoruz. Kendi istediğimiz gibi –
oldurmaya- çalışıyoruz. Çekiştiriyoruz ait
olmayan yöne, zarar veriyor, hırpalıyoruz. Sonra
olmayınca da üzülüyor, umudumuzu
kaybediyoruz.

Çoğu kez şuurunu en dar şekilde kullanıyor, ihtiyaç
olanı yapamıyor, bazen bile bile yapmıyor,
korkuyor, cesaret gösteremiyor ve adım
atamıyoruz. Başaramama, mutsuz olma, acı
çekme korkusu ile o adımdan uzaklaştırıyoruz
kendimizi, hem de kendi kendimize.

İnsan, kendi kendine engel oluyor. En büyük
setleri, duvarları biz koyuyoruz önümüze.
Kendimize izin vermiyoruz. Oysa kalbimiz çığlık
çığlığa bağırıyor, haykırıyor derinlerden.
Duymamak için tüm gücümüzü kullanıyor, ama
ile başlayan cümleler, aynı savunma kalıpları,
aslında tam da bu yüzden diye açıklanan
kalıplar, anlamış gibi yapıp farklı dışa vurumlar
sergiliyoruz. Oysa özümüz bunu istemiyor
bizden. Duyalım diye sesleniyor derinlerden.
Artık onu fark edebilelim diye yapmadığı

kalmıyor. Yeri geliyor sözlerle, kişilerle, doğadan kesitlerle, hayvanlarla hissettirmeye çalışıyor. Fark etsek de, kaçma eğiliminde oluyoruz. Değişmekten, farklı olmaktan korkuyoruz çünkü. Kalıpların öğretilmişliklerin, kuralların ve sınırların ötesine geçmenin yanlış kodlamaları ile dolmuş zihin baskın geliyor. Adım atamıyoruz. Görmezden gelme, bastırma, saklama eylemleri ile kaçıyoruz. En basit eylemden en zoruna hepsinde aynı tavır aynı tepkiler gelip bizi buluyor. **Mekanik olarak, şuuru çağırmadan hamlelerimizi seçiyoruz. Düşmesine basılmış ve aynı programı çalıştıran bir makine gibi.**

Sonra içimiz rahat etmiyor, kendimize acıyor ve yaptığımızı sorguluyoruz. Huzursuzluk hissi geliyor, içimizde yaşayan çocuk, tüm masumiyeti ve kalbinin saflığı ile buradayım diye fısıldıyor. Hesap yapmadan olduğu gibi bize ulaşmaya çalışıyor. Onu bir kere daha dinleyememenin acısını taşımaya başlıyoruz. Keşkelerle dolu cümleler zihnimize doluyor. Sırtlamaya çalıştığımız yüklerle bir yenisini daha ekliyoruz. Her defasında daha da ağırlaşan yüklerle karışıyor, dağılıyoruz. Sonra da zor geliyor çözümlmek. Oysa tüm bunları çözümlenecek, kendimize izin verecek olan kendimiziz. O cesareti bir kere bile olsa gösterdiğimizde yapabiliyor olduğumuzu tecrübe edecek ve dengeleneceğiz. İçimiz, dışımız, çevremiz, bize ait olan ya da olmayan her şey dengelenecek ve düzene girecek.

Sağlam bir köprü kurmaya başlayacağız kendimizle, içimizle. “Ben de yapabiliyorum” diyebileceğiz. Korkusuzca kendi kendimizin yanında, arkasında olacağız. Karşılaşmalar ve bunun içinde seçimlerimiz her ne olursa olsun kendi kendimize cesaret aşılayacak ve ilham olacağız. En ufak olan ile deneyimlemeye başlayıp, o kocaman büyük olana erişeceğiz.

Ait olduğumuz bütünün bizde olan parçasını, yerinde ve zamanında yerine taşıyacak ve ahengi sağlayacağız.

Hiç umut olmadığını düşünsek de, tüm negatif etkiler etrafımızda dönüyor olsa da, içimizde var olan adım atma cesaretini çağırmalıyız ve kendimize güvenmeliyiz. Önce kendimize güvenmeliyiz ki, sisteme, yaratıma, yaradana güvenelim.

Minicik tohumlarımız biz, büyümeyi ve gelişmeyi arzulayan. Çok da kocaman şeyler olmamıza ve yapmamıza gerek yok ki, an’da önümüze geleni kalbimizle okuyup, anladığımızda ona doğru adım atmak hedefimiz olsa, rotamızı bu doğrultuda belirlesek, kapılar açılacaktır peşi sıra.

Bir de bakacağız ki olmaz dediğimiz şey olmuş, yapmam dediğimiz şeyi yapmışız ve döngülerimiz değişmiş. **Hiçbir şey imkansız değildir, her şey olabilir, yaşanabilir, duyumsanabilir sadece izin verin ve sonra izleyin.** Kalbin dilidir bizi bize götürecek olan. Nefesle kopup geldiğimiz bu diyara yine nefes ile bağlanıp yolculuğa devam edeceğiz, sadece kalbi duyarak.

“Her yazı okuyanla canlanır” diye okumuştum. Bu yazı da okuyan herkesin içinde adım atma cesaretini canlandırsın, bende de her bir okumayla yeniden...

Geçen

hafta Yüksek Şuur
Bilimleri Derneğinde
“Paul de Combours’un

“ konferansına katıldım. Konferans da yüreğime dokunan 2 cümleden bahsederek yazıma başlamak istiyorum. Birincisi “ İnanç olmadan Ümit olmaz “ , ikincisi de “Negatif sana ilk düşünce ile girer , girişine izin verirsen , seni yönetir“ ikinci cümlenin üstünde biraz düşünmek istiyorum. Nedir bu negatif ? Nasıl Yönetir? Ben buna içimdeki düşman demek istedim önce . Gerçekte dostum olması gereken , ancak ben eğitemezsem benim düşmanım olan Zihnim. Evet izlediğimden nereden geldiğini bilmediğim negatif düşünce ve hisler izin verirsem beni yönetmeye başlıyor. Yani gerçeğim oluyor. Önce bir düşünce olarak beliriyor akabinde duyguya dönüşüyor. Çok çok basit bir örnek verecek olursam 4 defa birisini arıyorum , telefon açılmıyor . onlarca farklı olasılıkta yorum yapılabilir. Bu basit örnekte ben eğer negatif olan yorumları yapmayı seçersem negatfin hizmetine geçmiş oluyorum . Geçen sayıda belirttiğim gibi aslında bir yorum yapmaya beni zihnim zorluyor . Aslında olan sadece oluyor. Zihin ise **seni** tanımlama yapmaya ve anlamlandırmaya zorluyor. Fakat gerçekte olan sadece telefon cevap vermemesi . Ve yaptığımız ve gerçek olduğuna inandığımız tüm yorumlar ise geçmiş anılarımızın depolandığı buzdağının altında kalan bölgesinden bize gelenler. Konferansta Paul’un açıklaması çok daha güzeldi. “ KÖTÜ ; düşüncelerinizi , anılarınızı, zayıflıklarınızı kullanır. “ Yani biz şu ana odaklanmadığımız için geçmiş kayıtlar önümüze gelmeye başlar. Konferansı birlikte izlediğim bir arkadaşımın konferansın kritiğini yaparken çok güzel bir şey söyledi. “Negatif sana ilk düşünce ile girer , girişine izin verirsen , seni yönetir“ Yani

dedi ,” zaman tarafını seçme zamanı “ . Nasıl yani dedim. İyi yi yada kötüyü dedi , Sevgiyi yada Nefreti. Bırak artık buzdağının altını üstünü , ana odaklan ve anda yakala Hangi taraftasın ? Biraz önce bahsettiğim düşman , dostum mu yani dedim içimden. Arkadaşım devam etti ; Gelen negatif his ne kadar haklı olursa olsun **SENİN** negatif olmama hakkın var. **SEN** hangi tarafta olacağını seçme hakkını kullan. Anda gör ve seç tarafını . İyi tarafta mı olacaksın kötü tarafta mı ? O an Gurdjieff in “negatif olmama hakkını kullan” cümlesinin gerçek anlamını idrak ettim. Konferans ta ki ilk cümle de bu konuşmadan sonra çok daha anlamlı hale geldi ; ben buzdağının altına göre gelişi güzel yaşarsam , inancım haline dönüşmüş olan Korku ve

kaygılarımla nasıl Ümitlerimi gerçekleştireceğim. Zihnime ekilmiş tüm yabancı otları anda görüp farkedip tarafımı seçebilir ve bir müddet sonra istediğim çiçekleri yetiştirebilirim. Her olay ve yaşanılarda tarafımı seçerek. Her seferinde ... Gurdjieff in dediği gibi “Negatifin kendi kaynağı yoktur.” Onu biz besleriz. Tüm günümü bakınca onu nasılda besleyip büyüttüğümü görüyorum. Ve hemen Gandi ‘nin bir sözü geliyor aklıma “

Söylediklerinize dikkat edin ; düşüncelere dönüşür... Düşüncelerinize dikkat edin ; duygularınıza dönüşür... Duygularınıza dikkat edin ; davranışınıza dönüşür... Davranışlarınıza dikkat edin ; alışkanlıklarınıza dönüşür... Alışkanlıklarınıza dikkat edin ; değerlerinize dönüşür... Değerlerinize dikkat edin ; karakterinize dönüşür... Karakterinize dikkat edin ; kaderinize dönüşür... Ve gene aynı konferanstan bir notla yazımı tamamlamak istiyorum Sadece eylemlerimizdir bize kalan ... Sözler uçar gider . Sizi betimleyen şeyler eylemlerinizdir. Her şey elimizden alınabilir ancak eylemlerimiz elimizden alınamaz Sevgi ile ve iyinin tarafında kalmanız dileğiyle. (Paule ve Berna KAMACIya teşekkürlerimle)

Yüksek Şuur Kitap Özetleri : Bilginin Sesi

DON MIGUEL RUIZ, (AKAŞA Yayınları)

Kusurlu Olduğumuz Yalanı

Herkes evrendeki asıl çatışmanın iyi ile kötü arasında olduğunu düşünür, ama asıl çatışma gerçek ile gerçek olmayan arasındadır. İyi ve kötü sadece bu çatışmanın sonucudur. Dünyadaki acının kaynağı kendimiz hakkındaki yalanlara inanmaktır. İlk yalan kusurlu olduğumuz, iyi olmadığımız yalanıdır. Oysa biz kusursuz doğduk, çünkü sadece kusursuzluk vardır asıl büyük yalan senin kusurlu olduğundur. Kimse kendini bilmez ama "kim olmadığımız" iyi öğrenmiştir olmadığımız şeyi uzun süredir uyguladığımız için o imajın kendimiz olduğumuzu düşünürüz. Ama o bir hikayedir, gerçek değildir. Seni koşulsuz inanmak güçlü kılar ve inandığın şeyi gerçek yaparsın. Koşulsuz inanmaya iman diyebiliriz ve bu dinle ilgi değildir. (niyetin gücü)

Hikayeler Yaratmak

Her insan Picasso gibidir algıladığı gibi yaratır. Onun renklerle yaptığını biz sözcüklerle yaparız. Algıladığımız her şey hakkında hikayeler uydurur ve Picasso gibi gerçeği çarpıtırız. Herkes hikayesini kendi bakış açısı ile yaratır herkesi bir sanatçı, bir hikayeci olarak görmeliyiz. Herkes kendini ve başkalarını bu hikayeden görür, eylemlerini ona göre belirler. Çocuklar sahicidir, olmadıkları bir şey gibi davranmazlar oyun oynamayı eğlenmeyi sevgiyi açıkça yaşarlar. Rahatlık bilgiye sahip

olmamaktan gelir. Çocuğun gerçek doğası dürüstlük ve bütünlüktür. (neşe-eğlence) Dili anlamaya başlayan çocuk büyüklerden ne olmadığına dair bir çok söz duyar herkes çocuğun ne olduğu hakkında inandığı şeyleri söylemeye başlar öğretmenler başarı ve kazananlar üzerine derslerini anlatır. Büyüklerin gözüne girmek için olmadığı şeymiş gibi davranan çocuk içten içe yeterince iyi olmadığını düşünür ve kusursuzluğu aramaya koyulur. Televizyon da yeterince iyi olmadığımız üzerine yayın yapar kazananlar ve kötü adamlar bize

eksik olduğumuzu dolaylı biçimde hissettirir reklamlar eksiklik peşinde koşar ürün satmaya çalışır.

Ergenlik çağında kusurlara takıntılı oluruz ve sonunda tamamen kendimizi reddederiz. Kendimizi kanıtlamak için okulda not peşinde koşarız. Çevresindeki insanları bırakıp kendisini etkilemek için çırpınan ergenin işi bitmiştir. Herkesin görüşlerini sormaya başlar: Benim hakkımda ne düşünüyorsun, bu işi iyi yaptım mı? Ergen övgü dilencisine döner, oysa bu bir hikayedir yalnızca.

Din adına konuşanlar da bize kusurlu ve aciz olduğumuzu aşılar, oysa insan eşrefi mahlukattır derler. Burada bir çelişki vardır: Biz kusurlu isek, Yaradan işini iyi yapmamış olur.

Çocukluğumuza dönmeliyiz, bütünlük ve neşe içinde sahici olmalıyız. Gerçek içinde doğup yalanlar içinde yaşarız. Algıladığımız her şey ışık imajları tarafından oluşturulan hayali bir realitedir. Biz tanrı ile birlikte, ilahi kudretle yaratırız.

Işık yolu ile yaşam tüm bilgiyi gözlerimize yollar ve biz algıladığımız şey hakkında bir hikaye oluştururuz. Algıladığımız şeyi nitelemek, yargılamak bir hikayedir. İnsanlar ruhun

sanatçısıdır, yaratılış sonsuzdur, her an her yerdedir. Farkındalıkla yaratan sanatçılar olmalıyız.

Hikayeyi Dönüştürmek

İlham anlarında, zihin sessizleştğinde yaşam kuvvetini hislerimizle fark ederiz zihnimiz bunu engellemeye çalışır çünkü gerçeğe tanık olursak yalanlar ölecektir. İşte bu yüzden yalanlarımızla yüzleşmek cesaret ister. (benler)

Hikayeyi değiştirmenin boyutlarını düşünelim çerçevesi gerçektir ama içi, soyut olan her şey bir yalandır. Hikayeciler biz doğmadan önce vardı bize her şeyi çoktan hazırlamışlardı insanlarla mücadele etmemiz gerektiğini başkalarını yönetmemiz gerektiğini hazırlamışlardı.

Hikayemiz gerçekten var olan birine kendimize dayanır, ama kendimiz hakkında inandıklarımız doğru değildir. Kendi imajımızı yaratıp topluma yansıtırız toplumda hikayemizi biraz değiştirip kendileri açısından bize tepki gösterir.

Hikayemiz ikinci derece karakterlerin hikayeleri ile genişler onlar hakkında inandıklarımız da kendimizin yarattığı bir hikayedir. Hikayelerimizi fark etmek zaman alır. Sadece kendi hakkımızda inandığımız şeyi biliriz oysa o inandığımız şey değiliz.

Herkes bir imaj yaratır ve insanlardan o imaja uymalarını bekler. Herkes kendi hikayesini yaratır ve o hikaye içinde yaşar. İnsanlar seninle değil, kendi Hikayelerindeki karakterle konuşur bu yüzden onları yargılamayın onun sizinle ilgisi yoktur.

Dikkatimizi kendi hikayemize odaklamalıyız hikayemizi başkasına kabul ettirmeye çalışırsak bu saygısızlık olur. Saygı sevginin ifadelerinden biridir ve başkalarının sanatına karışmamak gerekir.

Hikayemizi değiştirme hakkımız vardır, ama sadece kendimizi, ana karakteri değiştirebiliriz. Eğer kendi hakkımızda inandığımız yalanları temizlersek ikinci karakterlerde değişir yani onlar hakkında inandıklarımız...

Hikayelerimizi yaratma biçimimiz çarpıtmalara dayanır. Hikayeyi yaratır kişisel gücümüzü ona yükler ve hikayenin yaşamımızı yaşamasına izin veririz.

Hikayenin bir sesi vardır. İçinizdeki konuşan sizseniz dinleyen kimdir?

Yalancın sesi sizin dilinizde konuşur ama hakikatin, ruhun bir dili yoktur; onu sadece bilirsiniz, yalancıyı göremezsiniz; ama sesini duyabilirsiniz. Tıpkı Akıl Oyunları filminin kahramanı gibi...

İçsel sese ihtiyacımız yok düşünmeden bilebiliriz.

İnsanların hikayelerini iyi dinleyin ama onlara inanmayın.

Gerçeklerin sizin inanmanıza ihtiyacı yoktur, ama yalanlar inancınıza ihtiyaç duyar. Hikayenizin ana karakteri sizsiniz, ama oynadığınız rol siz değilsiniz. Yalancı, program hikayeyi yazar, sonra açıklamalarıyla hikayeyi anlamlı kılmaya çalışır. Bu yalancıyla özdeşleşirseniz olur.

Koşulsuz inanmadan, niyetten söz etmek, sözün gücüyle ilgilidir. Söz, saf büyüdür. Hikayemizi yaratmak için sözü kullanırız. Bir sembol olarak sözcük, yaratma büyüüne ve gücüne sahiptir. Söz zihnimizde nesnelerin imajlarını yaratır, duygular uyandırır.

Dikkatimiz odaklanma gücümüzdür, ayrıca bilgi aktarmak için alan açar. Yalancı ya da program bizi "olduğumuz şey" yalanına inandırmak için dikkat ve sözü kullanır. Böylece bizi yöneten güç hikayeci olur. İmanımız ve yaratıcılığımız körleşir. Kör iman, gerçeği takip etmez; bizi acıya, şiddete götürür. (egemenlik) Bütün yaşam hikayeniz sizin hakkınızda yazılmış bir kitap gibidir. Hikayeden ayrılın ve yaratımınızın farkına varın. Yaşam hikayenizle

sevgiyle yüzleşin, ancak böyle zihnimizi iyileştirebiliriz.

Hikayeden memnun değilsek onu nasıl değiştirebiliriz? Bu konuda "Dört Anlaşma" bize destek sunar:

1. Sözüünüzde kusursuz olun: Çünkü hikayenizi sözle yaratırsınız. Sözüün gücünü artık kendinize karşı kullanmayı bırakın. Kendinizi suçlayıp yargılamayın. Duygusal tepkiniz olumsuzsa sözü yanlış kullandınız demektir.

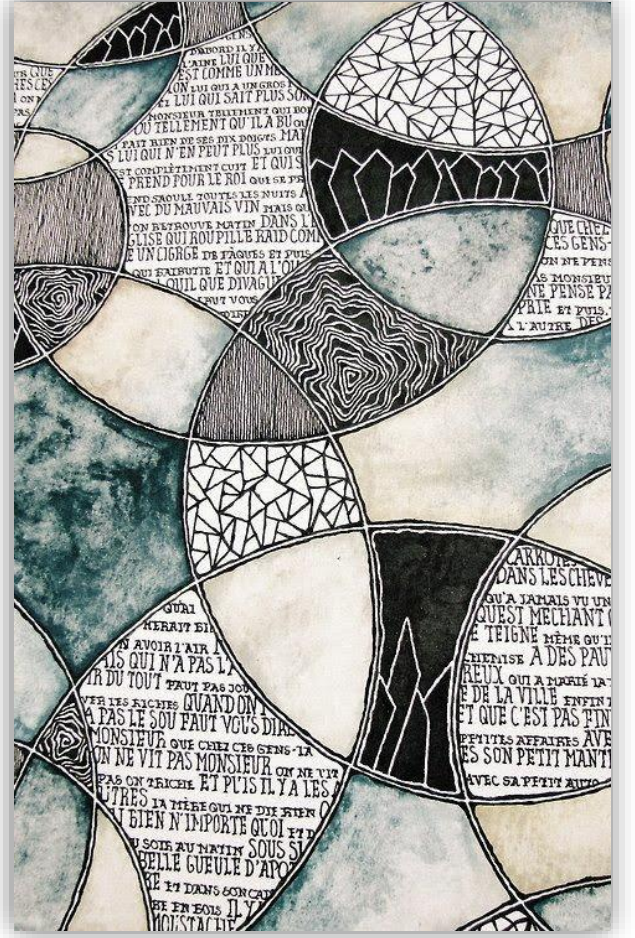
2. Hiçbir şeyi kişisel olarak almayın: Çünkü siz kendi hikayenizde yaşarsınız. Bir şeyle özdeşleşir, üzerinize alırsanız, bu sizi zehirler. İntikam için sözü silah gibi kullanırsınız. Birisi size ne söylerse söylesin, Picasso gibi kendinde dönüştürerek, o sadece kendi hikayecisiyle size bir hikaye anlatıyordur. Bu size yalan zincirini kırma fırsatı verir.

3. Varsayımlarda bulunmayın: Çünkü çoğu varsayım kurgudur, gerçek değildir. Yalanı kırarak doğru soruları varsayımlar nedeniyle soramayız. Hikayecinin sesini iyi tanımak ve kendi sesimiz olmadığını bilmek gerekir. (az önce hikayeci konuştu)

4. Daima elinizden gelenin en iyisini yapın: Çünkü hikayecinin konuşmasını eylemlerinize kesebilirsiniz. Hareketsizlik meydanı zihne bırakır. Eyleme geçmek, yaşam kuvvetine inanmakla ilgilidir ve ruhun ifadesidir.

Hikayemizi Sevgiyle Yazmak

Hikayemizi yazarken malzeme olarak sevgiyi kullanmalıyız. İşe kendimizi severek başlamalıyız. Kendimizi olduğumuz gibi kabul etmek sevginin yolunu açar. Yaşamın her anında sevgi olmalı. Kalbimizi açmanın bir yolu da "seni seviyorum" demenin birçok yolu olduğunu bulmaktır. Her şeyde sevginin akışını görmek zihnin konuşması yerine yaşamı hissetmeyi getirir.

Kendimizi incitmek için kullandığımız insanları bir de sevgisini vermedi, diye suçlarız. Sevgiyi vermeden sevgi alamayız. Kendimizi duygusal olarak iyi hissetmiyorsak bu durumun nedenini bulup onu düzeltmeliyiz.

Ana karakter çocuksu bir yürekle sahibi olduğunda hikayemizi, bu yeryüzü rüyamızı bütünlükle, sağduyuyla, sevgiyle yazmak kolay olur. Artık kullandığınız zaman "sonsuz bir şimdi" olur. Mekanınız "ışık dolu" olur. Baş kişi, siz "ışıkta" olursunuz. Bu her şeyi bırakınca mümkün olur. O zaman "olanı" yalanlar olmadan algılırsınız. Orası sevgi realitesidir.

